

Meredith Wild

**Pasiune
amețitoare**

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Telefonul meu a scos un clinchet.

B: În douăzeci de minute plec de la serviciu.

Am oprit telefonul, n-am luat în seamă mesajul lui Blake și mi-am îndreptat din nou atenția către Alli. Ea și-a dat după ureche o șuviță din părul ei castaniu, apoi a continuat să pună la curent echipa cu statisticile săptămânale privind evoluția afacerii pe care o lansaserăm de curând pe internet, Clozpin. Am ascultat-o cu atenție, simțindu-mă recunoscătoare pentru că revenise în echipa noastră.

Alli se întorsese în Boston de numai câteva săptămâni, dar în sfârșit se afla din nou în același oraș și același apartament cu Heath. El era fericit, ea era fericită, iar după fiascoul cu Risa, eu nu mai puteam de bucurie la gândul că prietena mea își reluasese funcția de director de marketing. O invitasem pe Alli să se întoarcă încă dinainte s-o concediez pe Risa pentru că divulgase informații confidențiale despre companie.

M-au trecut florii când mi-am amintit povestea. Alli era o fântână de optimism, dar trădarea Risei încă mă durea. Nu mai primisem nicio veste de la ea după ultima noastră întâlnire și, cumva, tăcerea dintre noi mă înspăimânta mai mult decât orice altceva. Aș fi vrut să-i pun la îndoială capacitatea de a lansa un site concurent împreună cu Max, dușmanul de moarte al lui Blake, care fusese cât pe ce să investească în firma noastră, dar necunoscutul mă îngrijora. Dacă aveau să reușească să-i ademenească de partea lor pe cei care își făceau publicitate la noi? Dacă aveau să poată să clădească ceva cu adevărat mai bun și să satisfacă o nevoie pe care Clozpin n-o acoperea?

Cu o contribuție financiară ca a lui Max și cu datele confidențiale pe care Risa le culesese direct din tot ceea ce învățasem eu în puținul timp de când ocupam postul de director executiv al companiei, orice era posibil. Iar ceva legat de felul în care plecase Risa, încărcată cu atâta venin și resentimente, îmi redeștepta toate nesiguranțele pe care le aveam privind conducerea unei afaceri. Nu încăpea îndoială că încă eram o începătoare. Îmi plăcea să cred că puteam să mă afirm, și din unele puncte de vedere o făcusem, însă mai aveam multe de învățat.

Un nou mesaj a sosit pe telefon, fără să mă distragă mai puțin decât atunci când vibra pe masa de sticlă din sala de ședințe.

B: *Erica?*

Mi-am dat ochii peste cap și am tastat în grabă un răspuns. Știam că urma să mă sâcăie până când aveam să-l iau în seamă.

E: *Sunt într-o ședință. Te sun după.*

B: *Te vreau goală în patul meu până să ajung acasă. Ar trebui să pleci curând.*

E: *Am nevoie de mai mult timp.*

B: *În nici o oră o să fiu în tine. În biroul tău, în patul nostru, tu alegi. Termină-ți treaba!*

Dintr-odată, aerul din încăpere mi s-a părut rece pe pielea mea încinsă. M-am cutremurat, iar sfârcurile mi s-au întărit, frecându-mi-se în mod neplăcut de bluză. Cum reușea să-mi facă așa ceva? Câteva cuvinte bine alese, și încă trimise prin SMS, mă făceau să mă uit la ceas.

— Erica, mai e vreun subiect despre care ai vrea să discutăm?

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Alli. Ea a ridicat din sprânceană, de parcă ar fi știut că eram cu mintea în altă parte. Nu mă puteam gândi decât la consecințele faptului că-l lăsam pe Blake să aștepte, iar reacția fizică la ceea ce presimțeam că avea să mi se întâmple devenise deja greu de ignorat. Mi-am adunat gândurile, lăsând deoparte promisiunile lui Blake, și m-am întors în prezent.

— Nu, cred că e-n regulă. Vă mulțumesc tuturor!

Mi-am strâns repede lucrurile, nerăbdătoare să plec. Mi-am fluturat mâna în semn de salut către ceilalți, care s-au împrăștiat pe la mesele lor de lucru. Alli m-a urmat în biroul meu.

— Ce s-a întâmplat cu Perry? N-am vrut să deschid subiectul în timpul ședinței, pentru că e o situație ciudată.

— Mai nimic. Mi-a mai scris un e-mail, dar încă nu i-am răspuns.

Nu aveam vreme să intru în detaliile complicate ale situației, dacă voiam să respect ora-limită impusă de Blake.

— Te gândești să accepți să fie furnizor de publicitate?

— Nu sunt sigură.

Încă aveam păreri contradictorii pe tema asta.

Ochii mari și căprui ai lui Alli se lărgiseră de uimire.

— Blake știe că tipul a luat legătura cu tine?

— Nu.

I-am aruncat o privire critică, arătându-i clar și fără cuvinte că nici nu voiam să afle. Când îl văzusem ultima dată pe Issac Perry, Blake îl ținea de gât, cu spatele lipit de un zid, și îl amenința cu amputarea dacă va mai îndrăzni să se atingă de mine. Nu voiam să-i scuz lui Isaac

comportamentul urât din acea seară și eram la fel de puțin dispusă să-l iert pe cât era și Blake. Însă afacerile sunt afaceri.

— Blake n-o să se bucure dacă o să ajungi să lucrezi cu Perry.

Mi-am îndesat laptopul în geantă.

— Crezi că eu nu știu asta?

Relațiile lui Blake îmi influențau mult mai multe decizii strategice privind afacerea decât aș fi vrut să recunosc. Alli s-a sprijinit de masa mea.

— Atunci ce-o să faci? Probabil că Perry ți-a făcut o ofertă impresionantă, din moment ce încă nu l-ai refuzat categoric.

— Perry Media Group reprezintă multe publicații multimedia de pe tot globul. Nu spun că am încredere în el, dar aș putea măcar să-l ascult până la capăt.

Alli a ridicat din umeri.

— Eu susțin orice crezi tu că e mai bun pentru companie. Nu m-ar deranja nici să am de-a face cu el personal, dacă așa te-ai simți mai în largul tău.

— Mersi, Alli! Dar aș prefera s-o scot eu însămi la capăt. Putem discuta mai mult pe tema asta altă dată. Acum trebuie să plec. Mă așteaptă Blake.

— Ah, ieșiți în oraș?

Alli s-a luminat pe loc, femeia de afaceri din ea dispărând și fiind înlocuită de energica bună prietenă, cea care făcea ca fiecare zi să fie un pic mai veselă.

— Ăăăm, ne-am făcut planuri. Ne vedem mai târziu! am spus eu, încercând să nu par prea enigmatică, înainte de a mă strecura afară din birou și de a-mi lua rămas-bun.

Un minut mai târziu, ieșeam din clădire, în arșița de la începutul lui august. Traficul orelor de vârf gonia pe lângă mine, iar telefonul mi-a sunat înainte să apuc să fac primul pas către casă. Am gemut și am început să scotocesc prin geantă. Blake putea deveni înnebunitor de insistent. Când mi-am găsit mobilul, pe ecran îmi apărea în schimb un număr din Chicago.

Respect pentru dreptul de copiere — Alo? am răspuns eu șovăitoare.

— Erica?

— Da, cine e?

— Eu, Elliot.

Mi-am dus mâna la gură, înăbușind sunetul de uimire ce mi-a scăpat la auzul vocii tatălui meu vitreg.

— Elliot?

— Ai o clipă? Te-am prins într-un moment nepotrivit?

— Nu, e-n regulă.

Am împins ușile și am intrat în cafeneaua Mocha, aflată la parterul clădirii, ca să fug pentru un timp de căldură.

— Ce mai faci? N-am mai vorbit de o veșnicie.

El a râs.

— Am fost ocupat.

Am zâmbit în sinea mea. Nu-i mai auzisem glasul de foarte multă vreme.

— Bineînțeles. Ce fac copiii?

— Le merge foarte bine. Cresc tare repede!

— Te cred! Beth ce face?

— E bine. S-a întors la muncă, acum că toți copiii sunt la școală, așa că nu se plictisește. Amândoi suntem prinși până peste cap.

Și-a dres vocea și a tras zgomotos aer în piept.

— Ascultă, Erica, știu că nu prea m-am priceput să țin legătura cu tine. Zău, mă simt groaznic din cauza asta! Chiar am vrut să vin la ceremonia de absolvire. Doar că a fost agitație pe-aici...

— Nicio problemă, Elliot! Te înțeleg. Ai multe pe cap.

— Mersi.

El a oftat încet.

— Întotdeauna ai fost cu capul pe umeri. Până și când erai mică. Uneori cred că ai fost mai echilibrată decât mine. Știu că mama ta s-ar mândri cu femeia care ai devenit.

— Mulțumesc! Sper să fie așa.

Am închis ochii, lăsând ca amintirea mamei să pună stăpânire pe mintea mea. În ciuda aparentei forțe de care continuam să dau dovadă, mă durea sufletul când mă gândeam la vremurile în care eram toți trei fericiți. Ele se sfârșiseră brusc când mama fusese diagnosticată cu cancer, o boală care-și croise drum prin trupul ei cu o viteză alarmantă și care ne-o răpise prea curând.

După moartea mamei, viețile noastre o luaseră în direcții diferite, dar speram ca Elliot să-și fi găsit fericirea alături de noua lui soție și de copiii lor. Chiar dacă prețul fusese lipsa unei copilării cât de cât normale pentru mine. Pe mine mă crescuseră internatul și apoi facultatea, însă nu-mi puteam imagina nicio altă cale. Asta era viața mea, iar călătoria mă adusese la Blake, la un trai care în sfârșit începea să capete contur, acum că-mi încheiasem studiile.

— În ultimul timp m-am gândit mult la Patricia. Nu-mi vine să cred că s-au scurs aproape zece ani. Uneori, viața îți scapă printre degete. Mi-am dat seama cât de mult timp a trecut de când n-am mai vorbit cu tine.

— E adevărat. Ultimii câțiva ani au zburat ca prin ceață. Mai ales cei recentți. Eram nebună când mă consideram ocupată înainte.

Între afacere și relația cu Blake, existența mi se dăduse deja de câteva ori peste cap. Tocmai când lucrurile începeau să se domolească, viața părea să ne provoace cu ceva nou.

— Ei bine, o să văd dacă pot ajunge curând la Boston. Nu suport ideea de a lăsa să treacă zece ani fără... știi tu, un soi de comemorare. Îi datorăm măcar atât.

Buzele mi s-au curbat într-un surâs trist.

— Ar fi frumos. Mi-ar plăcea.

— Grozav! O să văd ce pot face.

— Anunță-mă dacă alegi o dată, iar eu o să fac la rândul meu pregătirile de aici.

— Perfect! O să vorbesc curând cu Beth și o să te anunț ce am decis.

— Abia aștept. Mi-ar plăcea foarte mult să te revăd și, bineînțeles, să-i cunosc pe cei din familia ta.

Familia ta. Cuvintele mi-au părut stranii de îndată ce le-am rostit.
— Ai grijă de tine, Erica! Ținem legătura.

Mi-am luat rămas-bun, dar imediat ce am închis, am primit un nou apel. Inima a început să-mi bată mai tare când am văzut numărul lui Blake.

Fir-ar să fie!

* * *

Am intrat în apartament și mi-am lăsat lucrurile să cadă pe masa de lucru din bucătărie. Becurile erau stinse, dar soarele după-amiezii se strecura prin ferestrele acoperite de jaluzele. Când am intrat în sufragerie, am auzit vocea lui Blake.

— Ai întârziat!

M-am răsucit și l-am găsit la barul din celălalt capăt al încăperii. Era gol până la brâu, desculț, și ținea în mână un pahar fără picior, pe jumătate gol. Chipul îi era lipsit de orice emoție și totuși încărcat de o forță care m-a umplut imediat de nerăbdare. Ochii lui verzi parcă luceau în lumina slabă din cameră. Își ținea maxilarul încordat, relaxându-l doar câte puțin, ca să soarbă din băutură.

— Îmi pare rău. M-a sunat...

— Vino încoace!

Am lăsat ca următoarele cuvinte să mi se stingă încet pe buze. Nu aveam să discutăm despre neașteptatul telefon al lui Elliot, cel puțin nu pentru moment. Era ceva nefiresc în privirea cu care mă fixa, în asprimă neiertătoare a tonului pe care rostise cele două cuvinte scurte.

M-am îndreptat încet către el, până când ne-au mai despărțit doar câțiva centimetri, iar căldura a început să radieze între noi. Nu încăpea îndoială că Blake era splendid, frumusețea masculină adusă la perfecțiune. Înalt și zvelt, trupul lui îmi scurtcircuita creierul mai de fiecare dată. Iar momentul acela nu făcea excepție. I-am atins pieptul, incapabilă să rezist apropierii de el. Mușchii i-au tresărit drept răspuns.

— Scoate-ți bluza! mi-a spus.

Preț de o clipă i-am cercetat ochii, însă n-am găsit niciun pic de umor în ei. Stătea în fața mea ca o statuie, ca o operă de artă superb sculptată, rece și neclintită. Mi-am lăsat degetele să alunece foarte ușor peste abdomenul lui, urmărindu-i forma până la talia blugilor lăsați mult în jos, peste șolduri.

— Ești OK? i-am șoptit.

Îl mai văzusem în starea aceea. Nu era nevoie să-mi răspundă, deoarece știam deja că ceva sau cineva îl călcăse pe nervi în cursul zilei. Blake a tresărit, o reacție abia perceptibilă.

— Imediat o să mă simt mai bine.

Știind ce l-ar putea duce acolo, mi-am scos bluza și am aruncat-o pe podea.

— E mai bine?

Mi-am înclinat capul într-o parte, sperând să-l scot la iveală pe amantul jucăuș din el. Dar privirea i-a rămas neschimbată, mai oțelită ca oricând.

— Să nu mă mai lași să aștept, Erica.

Vocea lui era periculos de gravă. Mi-am ținut răsuflarea, încercând în zadar să preiau controlul asupra reacțiilor propriului corp la prezența lui. În mine țâșnea acel puternic amestec între dorință și nerăbdare. Amănuntele zilei s-au încetșat, trecând în planul al doilea față de ceea ce se întâmpla acolo, în clipa aceea, față de bărbatul dominant care mai avea doar câteva secunde până să se descarce făcând sex și folosindu-mi foarte bine trupul pentru treaba asta.

Mi-am coborât mâna spre conturul puternic al erecției lui și l-am mângâiat prin materialul înmuiat de uzură al pantalonilor.

— Acum sunt aici. Lasă-mă să-mi răscumpăr greșeala.

Blake m-a prins de încheietură.

— O să ți-o răscumperi, crede-mă!

L-am privit printre gene. El mi-a dat drumul, după care și-a dus mâna către pieptul meu. Degetele i-au alunecat peste marginea din dantelă a sutienului și peste pielea de sub ea. Simpla lui atingere m-a încălzit. Mi-a împins în jos cu brutalitate cupa sutienului, mi-a cuprins